

Arrest

nr. 75 525 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geweigerd wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 14 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2010, 20 januari 2010 en 7 mei 2010 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 17 december 2010 wordt de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard en wordt opdracht gegeven om verzoeker in het bezit te stellen van een tijdelijk verblijfsdocument. Op dezelfde datum wordt een brief verstuurd naar de advocaat van verzoeker waarin wordt meegedeeld dat er een beslissing werd genomen inzake de aanvraag van verzoeker.

Op 22 augustus 2011 verzoekt de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken schriftelijk aan verzoeker om zich aan te bieden voor een persoonlijk onderzoek op 9 september 2011. In dit schrijven wordt het volgende vermeld: *"Ik vestig uw aandacht op het feit dat indien u zonder geldige reden geen gevolg geeft aan deze uitnodiging, het attest van immatriculatie ingetrokken zal worden dat u in deze verblijfsprocedure werd afgeleverd (Art. 7, § 2, al. 2, K.B. 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007)), en desbetreffende aanvraag zal zonder gevolg geklasseerd worden wegens gebrek aan belang."* Deze brief wordt bij aangetekend schrijven verstuurd naar het door verzoeker opgegeven adres en wordt teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding *"niet afgehaald"*.

Op 21 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker afgesloten wordt met een technische weigering. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 14.04.2009, wil ik u informeren dat deze aanvraag hierbij afgesloten wordt met een technische weigering:

Uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat (verder) onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is. Daar betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging d;d. 22.08.2011 is het onmogelijk om verder onderzoek uit te voeren. Bijgevolg wordt de desbetreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd wegens gebrek aan belang.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)."

Op 9 november 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidsproblematiek van verzoeker.

Op 18 november 2011 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel; Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel, en het motiveringsbeginsel, schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet en schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing vergeet de verwerende partij enige beslissing te nemen betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van medische redenen ingediend door verzoeker op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 14 april 2009. De verwerende partij verwijst alsmede niet naar enige beslissing die in het verleden zou genomen zijn betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Vervolgens verzoekt de verwerende partij wel de ambtenaar werkzaam bij de Stad Antwerpen "het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister,"

Verzoeker heeft echter nooit enige beslissing ontvangen uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van medische redenen ingediend door verzoeker op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 14 april 2009. Alsmede de raadsman van verzoeker werd nooit in kennis gesteld van het feit dat er een beslissing zou genomen zijn omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag. De raadsman van verzoeker werd echter wel in kennis gesteld dat er een beslissing genomen werd op 21 september 2011.

De verwerende partij verzoekt de ambtenaar om instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het vreemdelingenregister, Bij eenvoudig nazicht van het Vreemdelingenregister had de Dienst Vreemdelingenzaken echter kunnen vaststellen dat verzoeker niet is ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Indien de verwerende partij zorgvuldig geweest zou zijn bij het nemen van diens beslissing, had de verwerende partij inderdaad vastgesteld dat verzoeker niet ingeschreven is in het vreemdelingenregister en nooit enig attest van immatriculatie heeft ontvangen.

De verwerende partij vermeldt in diens bestreden beslissing;

"Uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat (verder) onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is."

Dat dit onderzoek betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag en dat de verwerende partij vooreerst een beslissing dient te nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet en pas nadien over de gegrondheid van de aanvraag.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een beslissing genomen heeft over de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Dat dit derhalve een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet en schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde

nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek feitelijke grondslag mist. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 december 2010 een beslissing heeft genomen tot ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd meegedeeld aan de stad Antwerpen met de opdracht om verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Ook aan de advocaat van verzoeker werd op 17 december 2010 een schrijven gericht met de mededeling dat een beslissing werd genomen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter en dat haar cliënt eerstdaags door de gemeente zou worden ontboden voor mededeling en overhandiging van die beslissing. Verzoekers kritiek is dus in strijd met de stukken van het administratief dossier en kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij ziet niet in welk belang verzoeker zou hebben bij zijn verwijt dat er nooit een beslissing zou zijn genomen betreffende de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en hij aldus nooit in het bezit werd gesteld van een A.I. Deze kritiek is immers niet gericht op de motieven van de bestreden beslissing en kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat (verder) onderzoek door de ambtenaar-geneesheer nodig is maar dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging van 22 augustus 2011, zodat het onmogelijk is om verder onderzoek uit te voeren. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat er niet verwezen wordt naar een dergelijke beslissing die in het verleden genomen zou zijn. Verzoeker voert tevens aan dat, waar in de bestreden beslissing opdracht wordt gegeven tot het intrekken van het attest van immatriculatie, verzoeker niet over een dergelijk attest beschikt daar hij niet op de hoogte is van een eventuele ontvankelijkheid van zijn aanvraag en dat hij nooit een dergelijk attest heeft ontvangen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan de uitnodiging om zich persoonlijk aan te bieden voor een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer. Verzoeker betwist dit motief op geen enkele wijze.

In de oproepingsbrief voor dit onderzoek wordt uitdrukkelijk gewezen op artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en wordt vermeld dat indien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg geeft aan deze uitnodiging, het attest van immatriculatie ingetrokken zal worden en desbetreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd zal worden wegens gebrek aan belang.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd. Behoudens de gevallen voorzien in artikel 9ter, § 3 van de wet, geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, van de geneesheer aangeduid door de Minister of zijn gemachtigde, of van de deskundige, bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de wet.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de uitnodiging van de ambtenaar-geneesheer, zodat het op een correcte feitenvinding steunt en het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat het onmogelijk is om verder onderzoek uit te voeren en dat de aanvraag zonder gevolg wordt geklasseerd wegens gebrek aan belang. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker een adreswijziging heeft doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag en dat er niet verwezen wordt naar een dergelijke beslissing die in het verleden genomen zou zijn, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers aanvraag op 17 december 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat aan het gemeentebestuur van Antwerpen opdracht werd gegeven om verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Op 17 december 2010 werd tevens een brief gericht tot de advocaat van verzoeker met de mededeling dat een beslissing werd genomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 en dat haar cliënt eerstdaags door de gemeente zal worden ontboden voor mededeling en overhandiging van deze beslissing.

Bijgevolg is er *in casu* wel degelijk sprake van een voorafgaande beslissing van ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag. De omstandigheid dat deze beslissing mogelijks niet aan verzoeker zelf ter kennis werd gebracht, doet hieraan geen afbreuk, te meer daar aan verzoekers advocaat op 17 december 2010 werd meegedeeld dat er een beslissing genomen was. De kritiek van verzoeker die betrekking heeft op het verschil tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase van de aanvraag, is bijgevolg niet ter zake dienend.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hij niet is ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat het getuigt van onzorgvuldigheid om opdracht te geven om verzoeker af te voeren uit het register, dient te worden vastgesteld dat het van zorgvuldigheid getuigt dat de verwerende partij die op 17 december 2010 aan het gemeentebestuur opdracht had gegeven om verzoeker in te schrijven omdat zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard, later aan datzelfde bestuur opdracht geeft om verzoeker af te voeren wanneer zij een beslissing genomen heeft die als gevolg heeft dat de aanvraag van verzoeker zonder gevolg wordt geklasseerd wegens gebrek aan belang.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet

Artikel 62 Vreemdelingenwet houdt een verplichting in om niet alleen beslissingen met redenen te omkleden, alsmede om beslissingen ter kennis te brengen van de aanvrager.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing genomen op 21 september 2011 dat het Attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden Ingetrokken, De verwerende partij verzocht de ambtenaar bij de Stad Antwerpen alsmede om instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister.

Verzoeker dient echter vast te stellen dat hij nooit enige beslissing mocht ontvangen betreffende de ontvankelijkheid van diens aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 14 april 2009 en nooit enig attest van immatriculatie mocht ontvangen. Verzoeker werd vervolgens nooit ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Alsmede de raadsman van verzoeker werd nooit ingelicht van enige beslissing die zou genomen zijn omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 14 april 2009. De raadsman van verzoeker werd enkel ingelicht over de beslissing die genomen werd omtrent het ingediende verzoek op 14 april 2009 van 21 september 2009.

Indien er alsnog een beslissing zou genomen geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 14 april 2009, werd deze nooit ter kennis gebracht aan verzoeker wat een schending uitmaakt van het voorgemelde artikel 62 Vreemdelingenwet.

Artikel 62 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; (...)”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij wat wordt vermeld onder punt 3.1.2. van dit arrest.

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreffende huidige bestreden beslissing en inzake de op 17 december 2010 genomen beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag en de mededeling daarvan aan de advocaat van verzoeker, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

In het tweede middel gaat verzoeker ervan uit dat er een motiveringsgebrek kleeft aan de beslissing tot ontvankelijkheid van zijn aanvraag, omdat deze beslissing hem niet ter kennis werd gebracht.

Er dient te worden vastgesteld dat deze kritiek niet is gericht tegen de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker zonder gevolg wordt geklasseerd wegens gebrek aan belang omdat verzoeker zich niet is komen aanbieden voor een onderzoek. De kritiek heeft betrekking op een andere beslissing dan de bestreden beslissing, zodat deze niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van huidig beroep.

Ten overvloede wordt opnieuw verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waarin gesteld wordt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker op 17 december 2010 werd meegedeeld dat er een beslissing was genomen inzake de aanvraag van verzoeker.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. Verzoeker voert geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET